

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI00142

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ណាប សារឿន ភេទស្រី អាយុ៥៤ឆ្នាំ

មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម: កងចល័តនារី

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: ធ្វើស្រែ

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិជើងវត្ត ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៥ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: វ៉ាន់ ថាន់ ពៅងារ៉ា

០០:៤៥:៤២

១ ៦ ទំព័រ

ពៅងារ៉ា : ម៉ឺនឈ្មោះអីដែរ?

សារឿន : ខ្ញុំឈ្មោះណាប សារឿន ។

ពៅងារ៉ា : ហ្នឹងឈ្មោះក្នុងបញ្ជីជាតិហ្នឹង?

សារឿន : បាទ! ក្នុងបញ្ជីជាតិហៅណាប ម៉ាកឿន ។

ពៅងារ៉ា : ម៉ឺនអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សារឿន : អាយុ៥៣ ៥៤ ហើយ ។

ពៅងារ៉ា : ស្រុកកំណើតម៉ឺននៅណា?

សារឿន : នៅភូមិចង្រីត ។

ពៅងារ៉ា : កំណើតកើតជានៅភូមិជើងវត្តហ្នឹង?

សារឿន : បាទ!

ពៅងារ៉ា : សព្វថ្ងៃម៉ឺនរស់នៅក្នុងភូមិហ្នឹងដែរ?

សារឿន : បាទ! នៅភូមិហ្នឹងដែរ ។

ពៅងារ៉ា : ភូមិជើងវត្ត ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ?

សារឿន : បាទ!

ពៅងារ៉ា : ម៉ឺនមានគ្រួសារឈ្មោះអីដែរ?

សារឿន : គ្រួសារខ្ញុំឈ្មោះប្រាំ ដួន ។

ពៅងារ៉ា : គាត់អាយុប្រហែលប៉ុន្មានទៅ?

សារឿង : កាត់ប្តូរខ្ញុំ ៥ ឆ្នាំ ។
 ពេជារ៉ា : ខ្លះ ៥០ ឬឺង?
 សារឿង : បាទ!
 ពេជារ៉ា : កាត់ស្រុកកំណើតនៅណា?
 សារឿង : នៅភ្នំស្រុក ។
 ពេជារ៉ា : រាល់ថ្ងៃកាត់ធ្វើអី?
 សារឿង : កាត់ធ្វើស្រែ ។
 ពេជារ៉ា : មានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់មែន?
 សារឿង : កូន ០២ នាក់ ។
 ពេជារ៉ា : ស្រី ០១ ប្រុស ០១ ?
 សារឿង : បាទ! ស្រី ០១ ប្រុស ០១ ។
 ពេជារ៉ា : កូនបងស្រីក៏កូនបងប្រុស?
 សារឿង : កូនបងប្រុស ។
 ពេជារ៉ា : អាយុប៉ុន្មានឆ្នាំ?
 សារឿង : ចូលឆ្នាំថ្មីនេះ ១៨ ឆ្នាំហើយ ។
 ពេជារ៉ា : ប្រលងបាក់ខ្ទុបនៅ?
 សារឿង : នៅ ។ ទើបថ្នាក់ទី ១១ ។
 ពេជារ៉ា : ចុះកូនស្រី?
 សារឿង : កូនស្រីទើបថ្នាក់ទី ០៧ ចូលឆ្នាំថ្មីថ្នាក់ទី ០៨ ។
 ពេជារ៉ា : ពីដើមមោម័នមានបុរសរៀនសូត្រទេ?
 សារឿង : រៀន ។
 ពេជារ៉ា : ថ្នាក់ទីប៉ុន្មាន?
 សារឿង : ថ្នាក់ទី ០៧ នៅសម័យលន់ នល់ ។
 ពេជារ៉ា : នៅសាលាណា?
 សារឿង : ថ្នាក់ទី ០៦ ទៅប្រលងនៅឯស្វាយ ។
 ពេជារ៉ា : ម័នមានបុរសទៅប្រលងទេ?
 សារឿង : បុរសដែរតែប្រលងធ្លាក់ ។

ពោធិ៍វារី : បានត្រឹមតែមាប្រលង?

សារឿង : បានត្រឹមតែមាប្រលងធ្លាក់ទៅហ្នឹងអាពត ចូលអត់ចេះ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងប្រលងហើយមិនមកផ្ទះវិញក៏ចូលដល់សម័យប៉ុល ពត តែម្តង?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : មុនហ្នឹងនៅមានរដ្ឋប្រហារអីម៉ែននៅរៀនធម្មតាទេអី?

សារឿង : នៅរៀនធម្មតា ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមិនទាន់មានខ្មែរក្រហមទេអញ្ជឹង?

សារឿង : មិនទាន់មានទេ ។

ពោធិ៍វារី : មោដល់១៧ មេសា ៧៥ បានមានខ្មែរក្រហមហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : ពេលហ្នឹងគេជម្លៀសម៉េចទៅ?

សារឿង : គេជម្លៀសពីភូមិនេះទៅភូមិក្រោមនោះគេហៅថាភូមិកូនដំរី ។

ពោធិ៍វារី : កន្លែងហ្នឹងយ៉ាងម៉េច?

សារឿង : កន្លែងហ្នឹងវាលស្រែសុទ្ធហើយមានកូនភ្នំភ្នំចម្បយ ។ ហើយទៅនៅហ្នឹងបាន០ ១ អាទិត្យមិនដឹង កន្លះខែមិនដឹងគេឲ្យចូលភូមិវិញ ហើយចូលភូមិហ្នឹងគេមិនឲ្យនៅភូមិនេះទេគេឲ្យទៅនៅភូមិតាប៉ែននោះវិញ ។

ពោធិ៍វារី : ហេតុអីបានមានការជម្លៀសអញ្ជឹង?

សារឿង : មិនដឹងម៉េចទេ គេថាឲ្យចេញពីភូមិសិនហើយកាលហ្នឹងខ្ញុំនៅក្មេងដែរ ។

ពោធិ៍វារី : កាលហ្នឹងម៉ែអាយុប្រហែលប៉ុន្មាន?

សារឿង : ប្រហែល១៥ឆ្នាំហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : គេជម្លៀសទៅនឹងគេទៅ?

សារឿង : ទៅនឹងគេទៅ ។

ពោធិ៍វារី : នៅភូមិកូនដំរីហ្នឹង?

សារឿង : អត់ទេ គេជម្លៀសទៅភូមិកូនដំរីរួចគេជម្លៀសទៅភូមិស្រែ ហើយភូមិស្រែហ្នឹងគេរើសអ្នកមាន អ្នកក្រឡើត អ្នកធនកណ្តាលគេឲ្យនៅមាត់ ហើយអ្នកណាដែលក្រគេឲ្យចូលមកភូមិមុន ។ ហើយអ្នកធនកណ្តាល និងអ្នកលើនោះគេឲ្យនៅភូមិស្រែសិន មិនដឹងរឿងអីទេ ។ នៅនោះពួកខ្ញុំធំមិនទាន់គេឲ្យទៅកងចល័តបោចស្មៅមិនទាន់បានចូលភូមិទេ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជើញមិននៅក្នុងក្រុមណាមួយ?

សារឿង : ជាមួយអ្នកកណ្តាល ។ ហើយនៅតែ ០៥ ថ្ងៃទៀតគេយកទៅវ៉ែចោលទាំងអស់ក្រុមក្រសួង
ខ្ញុំ មិនដឹងជារឿងអីទេ ។

ពោធិ៍វារី : មិនដឹងជារឿងអីទេ?

សារឿង : ចាស់! ក្នុង ០១ យប់ដែលគេឲ្យពួកខ្ញុំទៅបោចស្មៅស្រូវនោះ ឲ្យតែល្ងាចឡើងមកវិញ
ឃើញគេវ៉ែចោលហើយមិនជារឿងស្អីទេ ។ គេវ៉ែចោលមុខមុខរោងខ្ញុំហ្នឹងហើយ ដល់ដុត
ពីហ្នឹងមេគេប្រមូលមាសប្រាក់ ដល់ខ្ញុំខ្លាចគេប្រមូលឲ្យគេអស់មិនហ៊ានទុក
០១ ហ៊ុនទេ ហើយខោអាវណាស្អាតៗ គេប្រមូលយកអស់គ្មានសល់ទេ ហើយអង្គការហ្នឹង
ឈ្មោះអីគេខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ហើយចូលមោទិញតែពេលយប់ហើយហូបបាយមិនហ៊ាន
និយាយអីទេគិតតែពីដេក ហើយព្រឹកឡើងគេឲ្យទៅបោចកាដឹកអស់ពួកក្មេងៗ នៅតែ
ចាស់ៗ ទេ ។

ពោធិ៍វារី : មិននៅស្រែហ្នឹងជាកងកុមារឬយ៉ាងម៉េច?

សារឿង : កងចល័តនារី ។

ពោធិ៍វារី : មេក្រុមរបស់មិនឈ្មោះអីទេ?

សារឿង : មិនទាន់មានក្រុមទេកាលហ្នឹងនោះ ដូចថាយើងនៅជាប់ឆ្កែមៗ អញ្ជើញទៅ ១០ ក្រសួងៗ ទៅ
មិនទាន់ចែកជាក្រុមទេ ។

ពោធិ៍វារី : ចុះទៅបោចស្មៅ?

សារឿង : ដូចថាមានមេអង្គការគេមួយនាំទៅបោចស្មៅទៅជាមួយគេទៅ ។ កាលនោះមិនទាន់ស្គាល់
ឈ្មោះគេទេ ។

ពោធិ៍វារី : ចុះការហូបចុកអី?

សារឿង : នៅហូបឯកជនផងដែរ ។

ពោធិ៍វារី : ចុះមិននៅភ្នំស្រែហ្នឹង?

សារឿង : ប្រហែលកន្លះខែ ហើយមានឈ្មោះអីគេមកជួយសល់តែ ០៥ ថ្ងៃទៀតគេយកទៅវ៉ែ
ចោល ហើយគេមកផ្អាកឲ្យឈប់វ៉ែ គេឲ្យយើងហ្នឹងចូលមកភូមិ ។ ហើយគេថាអ្នកស្រឡា
លើ ស្រឡាបំណុលអីហ្នឹងគេបញ្ជូនមកអស់ហើយមិនបានវ៉ែចោលឡើ គេនាំមកនៅភូមិ
ភាប៉ែននេះ ។

ពោធិ៍វារី : មិនចូលដល់ភូមិកណ្តាលទេ?

សារឿង : អ្នកចូលភូមិកណ្តាលចូលភូមិកណ្តាលទៅ អ្នកចូលភូមិតាប៉ែនចូលភូមិតាប៉ែនទៅ ហើយអ្នក
កណ្តាលគេឲ្យទៅត្រពាំងវែងៗ នោះ ។

ពោធិ៍វារី : ហើយមីននៅភូមិជើងវត្តនេះគេមិនឲ្យនៅភូមិជើងវត្តទេ?

សារឿង : គេឲ្យទៅនៅភូមិតាប៉ែននោះ ។

ពោធិ៍វារី : នៅភូមិតាប៉ែនហ្នឹងមីនមោជាក្រុមគ្រួសារមីនហ្នឹង?

សារឿង : បាទ! មោជាក្រុមគ្រួសារហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : ឪពុកមីនឈ្មោះអី?

សារឿង : ឈ្មោះណាប មឿន ។

ពោធិ៍វារី : គាត់នៅរស់អត់?

សារឿង : នៅរស់ដល់សព្វថ្ងៃ ។

ពោធិ៍វារី : គាត់នៅណា?

សារឿង : នៅដីកងពលរដ្ឋវាទៅត្រពាំងវែង ។

ពោធិ៍វារី : ចុះម្តាយ?

សារឿង : នៅ ។

ពោធិ៍វារី : ឈ្មោះអីដែរ?

សារឿង : ឡុត ហាន ។

ពោធិ៍វារី : គាត់ធ្វើការងារនៅក្នុងភូមិ?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : គាត់បានទៅលើនៅអាងត្រពាំងថ្មទេ?

សារឿង : មិនបានទេ ។

ពោធិ៍វារី : មីនមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?

សារឿង : មាន ០៣ នាក់ ។

ពោធិ៍វារី : ប្រុសប៉ុន្មាន? ស្រីប៉ុន្មាន?

សារឿង : ប្រុស ០២ ស្រី ០១ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកណាបន?

សារឿង : ខ្ញុំបងគេបង្អស់ ។

ពោធិ៍វារី : ប្អូនមីន ០២ នាក់ទៀតនៅរស់ទេ?

សារឿង : នៅរស់ ។

ពោធិវារី : បានទៅនៅជាកងកុមារជាមួយម៉ែទេ?

សារឿង : នៅជាមួយម្តាយ ។

ពោធិវារី : ពេលម៉ែនៅភូមិតាប៉ែនហ្នឹង ម៉ែនៅជាកងកុមារ?

សារឿង : អត់ទេ គេរើសឲ្យទៅលើកទំបន់ ។

ពោធិវារី : ហើយម៉ែបានទៅលើកទំបន់នឹងគេដែរ?

សារឿង : លើក ។

ពោធិវារី : ទំបន់ណាខ្លះ?

សារឿង : ទំបន់រំបេកភ្នំស្រុកនោះបានចូលភូមិវិញ ហើយចេញពីភូមិទៅលើកនៅទំបន់កំបោរស្រះ
ហើយចប់នៅភ្នំអូរលៀច អត់បានចូលភូមិទេ ។

ពោធិវារី : កងនារីម៉ែអ្នកណាមេកង?

សារឿង : មកពីនិរតី ។

ពោធិវារី : ឈ្មោះអី?

សារឿង : ឈ្មោះបងអឿន ។

ពោធិវារី : គាត់នៅរស់ក៏ស្លាប់?

សារឿង : អត់ដឹងទេ ។

ពោធិវារី : មេកងអំឡុងពេល?

សារឿង : យើងទៅចល័ត៣០ ៤០ នាក់ ។

ពោធិវារី : មានផ្ទះសំបូរមេកងទេ?

សារឿង : អត់ទេ ។

ពោធិវារី : រហូតដល់បែកហ្នឹង?

សារឿង : មេកងនៅអូរលៀចនោះឈ្មោះបងអឿន ។ ដល់ខ្ញុំគ្រលប់មកវិញលើកនៅនេះមេកងអ្នក
ស្រុកភូមិនេះឯង បងស្រីហ្នឹងទៅលើកនៅអាងត្រពាំងថ្មដាច់ ហើយខ្ញុំនៅនេះវិញ ។

ពោធិវារី : នៅស្រះហ្នឹងអ្នកណាមេកងវិញ?

សារឿង : ឈ្មោះសន្ធីន ដាច់ហើយគាត់ទៅលើកនៅអាងត្រពាំងថ្មដាច់គេរ៉ាំរ៉ៃចោលមិនដឹងរឿងអីទេ ។
បើមេកងធំនៅទំបន់កំបោរស្រះនេះឈ្មោះតារ៉ាល ។

ពោធិវារី : គាត់ហ្នឹង?

សារឿង : មេក្តាប់រួមទាំងអស់រាប់ពាន់នាក់ ។

ពេជារី : តាត់ជាគណៈស្រុកឬយ៉ាងម៉េច?

សារឿង : គណៈតំបន់ ។

ពេជារី : មានអ្នកណាប្រកាសពីតារាវិល ហ្នឹងទៀត?

សារឿង : ខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ។

ពេជារី : ម៉េចបានស្គាល់តារាវិល ហ្នឹង?

សារឿង : ព្រោះតាត់ចុះបើកអង្គរឲ្យហូប ហើយពួកចល័តជាអាឡានកាម៉ង់កាហ្នឹងមេកេថាតារាវិល ហើយខ្ញុំមិនឃើញមុខតាត់ទេ គេថាតារាវិលៗនឹងគេទៅ ហើយពួកខ្ញុំខំតែរែកដីទៅក្នុង ០១ថ្ងៃ០២មែត្រក៏ប ។

ពេជារី : លើកហើយទេ?

សារឿង : បើមិនហើយវាមិនឲ្យបាយស៊ីទេ ។

ពេជារី : លើទំបន់ហ្នឹង?

សារឿង : បាទ! លើកទំបន់ ។ មិនមានជីកអីទេ យើងរែកនឹងស្ទាបភ្លឺរ៉ូប៉ូណ្ណោះៗក្នុង ០១មែត្រក៏ប ០៦អមែត ។

ពេជារី : លើកពីម៉ោងប៉ុន្មានដល់ម៉ោងប៉ុន្មានទៅ?

សារឿង : ដីវិលណាស់ កាប់ទម្រាមបានដីចេញថ្ម ហើយកាលនោះយើងស៊ីបាយឆ្កែតដងស្តមមិន ងាយរែករួចទេ ។ ជួនកាលអ្នកខ្លះងើបពីម៉ោង ០១:០០ យប់ ដល់ម៉ោង ១២:០០ ថ្ងៃ បានរួចហើយយើងទៅសម្រាក ។

ពេជារី : សម្រាករហូតហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពេជារី : ចុះធ្វើម៉ោងប៉ុន្មានទៀត?

សារឿង : រួចហើយដល់ស្អែកគេដាក់ឲ្យទៀត ។ ជួនកាលមិនបានម៉ោង ០១:០០ ទេភ្លឺឡើងម៉ោង ០៥:០០ បានយើងទៅធ្វើរហូតដល់ម៉ោង ០៥:០០ ល្ងាចបានរួច ។

ពេជារី : អញ្ចឹងមិនមានការកំណត់ពេលវេលាធ្វើទេ?

សារឿង : អត់ទេ យើងធ្វើពេលរួចៗទៅ ។

ពេជារី : ដឹងថា ០១ថ្ងៃ០២មែត្រក៏ប?

សារឿង : ចាស់! បើ ០ ១ ថ្ងៃហ្នឹងយើងលើកមិនរួច ០ ២ មែត្រគីបហ្នឹងទេស្រែកឡើងគេបន្ថែមឲ្យយើង
ទៀត ដូចជាសល់កន្លះមែត្រអីស្រែកឡើង ២.០ ៥ មែត្រគីប ។

ពោធិ៍វារី : ភាគច្រើនលើកក្នុងលើកមិនរួច?

សារឿង : ភាគច្រើនលើកមិនរួច បើបងលើករួចមកជួយខ្ញុំស្រណោះមិត្តភក្តិទៅជិតគ្នា ។ បើយើង
ជួយគ្នាលើករួចទៅយើងបានទៅដុះដេកជាមួយគ្នា ។ បើអ្នកណាលើករួចគេដាក់កង
ពិសេស ហើយកងពិសេសហ្នឹងបើលើករួចគេដាក់ ០ ៣ មែត្រគីប ។

ពោធិ៍វារី : ក្នុង ០ ១ ថ្ងៃ?

សារឿង : ចាស់! បើលើករួចគេដាក់ម៉ូ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមិនលើករួចដែរ?

សារឿង : លើករួចទាល់តែគេមកជួយរាល់ថ្ងៃ បងប្អូនដឹងមួយអីអ្នកស្គាល់ភ្នំអី ។

ពោធិ៍វារី : ពេលហ្នឹងមានអ្នកឈរត្រួតពិនិត្យមើលទេ?

សារឿង : មាននៅលើខ្នងទំបន់ បើយើងមិនយើងធ្វើអាជីវីប៉ុណ្ណោះចោលពីលើទំបន់មោ ហើយបាត
នោះ ១៥ មែត្រស្មើអាងត្រពាំងថ្ម ។

ពោធិ៍វារី : ទំបន់ឈ្មោះអី?

សារឿង : គេហៅថាទំបន់រន្ធាបាញ់ បាត ១៥ មែត្រ កម្ពស់ ០ ៥ មែត្រ ខ្នង ០ ៥ មែត្រ ។

ពោធិ៍វារី : ដីកាប់ចេញថ្ម?

សារឿង : បើអ្នកណាស្រួលគេលើករួច បើបះថ្មដីក្រសើយប៉ះ ។

ពោធិ៍វារី : អត់មានគិតថាដីរឹងអីបន្ថយមែត្រគីបអីទេ?

សារឿង : អត់ទេ ដីតែពីក្រប៉ះ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកត្រួតពិនិត្យនៅហ្នឹងប្រុសក៏ស្រី?

សារឿង : ប្រុសផងស្រីផង ។

ពោធិ៍វារី : មកពីខាងណាវិញ?

សារឿង : ពាយព្យ ។ ហើយពួកខ្ញុំហ្នឹងគេហៅពួក ១៧ មេសា ហើយគេចាប់ទុកខ្ញុំហ្នឹងជាអ្នកដម្លៀស
មកពីភ្នំពេញ ។

ពោធិ៍វារី : លើកទំបន់ហ្នឹងបានប៉ុន្មានខែ? ប៉ុន្មានឆ្នាំទៅ?

សារឿង : ខ្ញុំលើកមិនចប់ចុងមិនចប់ដើមទេ លើកយូរគ្រាន់ដែរ ។ ខ្ញុំលើក០១ខ្សែមិនទាន់តភ្ជាប់គ្នា
ដង ខ្ញុំរត់មកដូះស្នូមិនបាន ។ ដល់មកដូះមេភូមិខ្ញុំជម្លៀសខ្ញុំទៅណាទៅណាទៀត ទៅស្នូល
ទៅដកទៀត ។ មិនបាននៅមួយកន្លែងទេគេឲ្យទៅលើកទំបន់ក្នុងៗ តាមភ្នំស្រែ ។

ពេជរា : អាហ្នឹងធូរជាង?

សារឿង : អាហ្នឹងធូរជាងទំបន់ធំៗ ។

ពេជរា : លើកទំបន់នៅស្រះហ្នឹងមានគ្នាច្រើនទេ?

សារឿង : ច្រើនរាប់ពាន់មកពីណាមកពីណាមិនស្គាល់ទេ ។

ពេជរា : ហើយមានឈើស្លាប់អីដែរ?

សារឿង : មាន ។ យប់ឡើងយើងព្រហ្មសស្រីនិយាយថាអង្គការយើងស្រលាញ់គ្នាគេយកទៅវ៉ៃ
ចោលបាត់ ឲ្យតែនិយាយខុសរឿងគេយកទៅវ៉ៃចោល ។ ឆាប់ច្រើននៅទំបន់នេះ ហើយ
អាប្រឡាយជិតស្តានមាម៉ាយឆាប់ច្រើន ។

ពេជរា : ភាគច្រើនកំហុសអីគេ?

សារឿង : មិនដឹងដែរ ដូចយើងនិយាយគ្នាលេង ល្ងាចឡើងដេកហ្នឹងគេមកចោទយើងថាស្រលាញ់
គ្នាអីហ្នឹង ហើយវាចោទយើងនិយាយពីអតីតធ្លាប់ស្រណុក ហើយជួនកាលគេចោទ
យើងថាកូនទាហានអីហ្នឹង ។

ពេជរា : យើងមានប្រកែកអីទេ?

សារឿង : មិនមានពេលប្រកែកទេ ។

ពេជរា : ចុះអ្នកមកពីភ្នំពេញ?

សារឿង : ដូចគ្នាបើគ្នាធ្វើការមិនរួចថាគ្នាឈឺពិតគ្រុនសតិអារម្មណ៍ ហើយថាគ្នានាយទុនអីហ្នឹងយកគ្នា
ទៅវ៉ៃចោល ។

ពេជរា : អ្នកណាយកទៅវ៉ៃចោល?

សារឿង : យោធា ។

ពេជរា : យោធាហ្នឹងមោពឹកនណា?

សារឿង : មិនស្គាល់ទេ យប់ឡើងគេដើរល្បាត ។

ពេជរា : អ្នកលើកទំបន់ហ្នឹងនៅជុំគ្នា?

សារឿង : គេសង់រោងតំហែរហើយយើងដេកទល់ក្បាលគ្នា ។

ពេជរា : ហើយការហូបចុកម៉េចដែរ?

សារឿង : ហូបរួម ។

ពេជារ៉ាំ : ចុះម៉ែងថាលើកហើយអាចទៅរក?

សារឿង : អាហ្នឹងថ្ងៃ ដូចថាយើងបើករបបមោស៊ីមិនឆ្អែត ហើយយើងរួចពីថ្ងៃមោយើងទៅដឹក
កណ្តាលយកមកប្រលាក់អាំង ។

ពេជារ៉ាំ : អាហ្នឹងជាជំហរឬយ៉ាងម៉េច?

សារឿង : មិនជំហរទេ អាហ្នឹងល្អចលាក់យើងមិនមានសិទ្ធិរកអីក្រៅទេ សូម្បីតែកូនឆ្មាំងក៏មិនឲ្យមាន
ក្រៅដែរ ហើយយើងយកទៅអាំងជាមួយចុងភៅទៅបើយើងស្គាល់ចុងភៅ ។ ដូចគ្រូកូន
យកមកសម្លៀកអាហ្នឹងគេមោទាត់ចោលហើយគេមិនឲ្យសម្លៀកទេ ។

ពេជារ៉ាំ : អញ្ជឹងបើគេមោទាត់គ្រាន់តែទាត់ចោលទេ គេមិនរំលឹកអីទេ?

សារឿង : ទាត់ចោលហើយគេរំលឹកទៀត អាហ្នឹងបើគេឃើញបើគេមិនឃើញយើងធ្វើទៅ បើគេ
យកអីគ្របលាក់ ហើយធ្វើទាល់តែមានអ្នកយាមបើគេមោយើងលាក់អញ្ជឹងវាពិបាក ។

ពេជារ៉ាំ : ស្ថានភាពហូបចុកម៉េចដែរនៅពេលនោះ?

សារឿង : បាយរបបដូចថារបប០២ វែកៗដូចគ្នាហើយសម្លៀក ១ កូនបាន០៥ នាក់ ។

ពេជារ៉ាំ : ទូទៅហ្នឹង?

សារឿង : ដូចថាយើងនៅមាត្រាម០៤ ០៥ នាក់អញ្ជឹងទៅមារោងហើយយើងទៅបើកសម្លៀក
០១ បាន០៥ នាក់ទៅហើយបាយម្នាក់មានរបបហ្នឹងឯង ។

ពេជារ៉ាំ : ទូទៅធ្វើការបានហូបបាយ?

សារឿង : អ្នកធ្វើការលើកទំបន់បានបាយហូប ហើយដុតពីបាយមោគេឲ្យហូបបរពិភ័យ ។

ពេជារ៉ាំ : ហើយចូលដល់ឆ្នាំណាម៉ែងចាំទេ?

សារឿង : មិនចាំទេ ។ ឲ្យតែបានហូបឆ្អែតចេះតែធ្វើហើយមិនខ្លាចទេ ។

ពេជារ៉ាំ : អញ្ជឹងមានន័យថាធ្វើការធ្ងន់ម៉េចក៏ដោយប្តូរនឹងបាយ?

សារឿង : បាទ! ឲ្យតែបានឆ្អែត ។

ពេជារ៉ាំ : ចុះម៉ែងរស់នៅក្នុងកងកុមារមិនបានរស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយទេ?

សារឿង : អត់ទេ ទាល់តែបានសន្តិភាពបានមកជួបម្តាយខ្ញុំ ទាល់តែរៀនណាមួយបានមកជួបម្តាយ

ពេជារ៉ាំ : អញ្ជឹងម៉ែងលើកទំបន់ស្រះហ្នឹងរួចរាល់ទេ?

សារឿង : ថាខ្ញុំរត់មកវិញហើយគេជម្លៀសខ្ញុំទៅនៅព្រៃមាន់ទៀត ។

ពេជារ៉ាំ : អាហ្នឹងនៅភូមិ?

សារឿង : នៅចល័ត ។

ពេជារី : ចុះឈ្នួបនៅភ្នំស្រែនេះគេមិនតាមយើងទេអី?

សារឿង : តាមតែមេភូមិជម្លៀសមិនឲ្យនៅដុះទេ ។

ពេជារី : ចុះទៅស្នូននៅនោះគេមានស្នូរយើងមោពីណាទេ?

សារឿង : អត់ទេ ។ ហើយចូលជាមួយកងចល័តគេទៅ ហើយសល់ប៉ុន្មានខែជិតសន្តិភាពគេជម្លៀស ខ្ញុំទៅនៅស្វាយវិញ ។

ពេជារី : នៅស្វាយធ្វើអី?

សារឿង : គេឲ្យ.....នៅសាលាសម្តេចឪ ។ គេជម្លៀសទៅគេមិនប្រាប់ថាយកទៅឲ្យធ្វើអីទេ យក នារីយកខ្ញុំមួយ បងដីដូនខ្ញុំមួយ ហើយគ្នា ៤ នាក់មិនដឹងទៅណាទេ ខ្ញុំស្មានថាគេយកទៅ វែរចោល ។

ពេជារី : កាលប្តឹងអ្នកណាគេមកយក?

សារឿង : កាលប្តឹងឈ្មោះតាត្រក់ មកយក ហើយកាត់និយាយគេជម្លៀសមិត្តឯងឲ្យទៅនៅស្វាយ មុនជម្លៀសទៅគេសួរខ្ញុំ មិត្តឯងចេះអក្សរទេ? ខ្ញុំថាខ្ញុំមិនចេះអក្សរទេ ។ ហើយគេថាឲ្យ ខ្ញុំទៅរៀនអក្សរកម្ម ។ ដល់ទៅដល់សេរីសោភណ្ឌគេឲ្យខ្ញុំរើដុះ លីក្តារអីប្តឹង ។ ទៅវិញគេ ឲ្យនៅមាជុបនេះកន្លែងមន្ទីរពេទ្យចំនួន ០២ ថ្ងៃបានឡានគេមកយកខ្ញុំទៅនៅស្វាយ ។ ខ្ញុំបាន ដ្តាំគេថា គេយកខ្ញុំទៅវែរចោលហើយព្រោះថាគេចោទខ្ញុំថាកូនយួន ដល់មកតាមខ្ញុំមកដុះខ្ញុំ នោះឃើញប្តាំខ្ញុំម៉ែខ្ញុំទៅនោះ កូននេះមិនមែនកូនយួនទេកូននេះកូនខ្មែរ ។ ហើយគេបញ្ជូន ខ្ញុំទៅដល់ជុបហើយទៅដល់ស្វាយគេឲ្យខ្ញុំរើឈើជាមួយយោធាបានចំនួន ៥ ថ្ងៃគេនៅតែ តាមដានទៀត ដល់ខ្ញុំពិបាកជាមួយបងដីដូនមួយខ្ញុំថា យើងនេះអស់សិទ្ធិហើយខំធ្វើទៅ ខំស៊ីទៅកងតែគេយកទៅវែរចោលដដែល ស្នែកឡើងមិត្តឯងត្រូវទៅនៅសាលាលើ ។

ពេជារី : សាលាលើម៉ូណា?

សារឿង : សាលាសម្តេចឪសព្វថ្ងៃប្តឹង ។

ពេជារី : អាប្តឹងគេហៅសាលាលើ?

សារឿង : បាទ! គេហៅទៅកន្លែង ០១ សម័យប្តឹង ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនដែលដឹងកន្លែង ០១ ប្តឹងយ៉ាង ម៉េចដែរ គេថាទៅកន្លែង ០១ ទៅ សូម្បីតែខោអាវក៏ខ្ញុំមិនយកទៅដែរចុះថាខ្ញុំរាប់ហើយ ប្តឹង ដល់ទៅនោះមានគេទទួលខ្ញុំទៅនៅអគារទី ០១ ហើយបងស្រីដីដូនរបស់ខ្ញុំនោះ គេឲ្យនៅអគារទី ០១ ដូចគ្នាហើយប្រុស ០២ នាក់គេឲ្យនៅកន្លែងពេទ្យទូទៅ ហើយពួកខ្ញុំនៅ

អគារទី០១ ហ្នឹងគេហៅថាអគារវះកាត់ ហើយអគារហ្នឹងព្យាបាលយោធារួចរាល់ ទៅ
ដល់ដំបូងខ្ញុំមានធ្វើអីខ្ញុំគិតតែពីយំចុះថាខ្ញុំឆាប់ហើយ គេថាកុំយំអីទៅនៅបន្ទប់នោះទៅ
ពេលខ្ញុំទៅដល់ទៅមានអ្នកជម្ងឺមោ ខ្ញុំឆ្ងល់ថាពួកខ្ញុំទៅធ្វើម៉េចទៅដល់ភ្នាក់ងារគេឲ្យខ្ញុំដោះខោ
អាវទៅហើយស្ងៀមពាក់ខោអាវស្រីខ្ញុំមាត់អីហើយលាងដៃលាងជើងយ៉ាងស្អាត
ខ្ញុំឆ្ងល់ហើយខ្ញុំប្រាប់បងខ្ញុំថាគេឲ្យយើងមកនេះមិនមែនយកយើងមកវ៉ៃចោលទេ
គេឲ្យយើងមកធ្វើពេទ្យហើយ ប្រយ័ត្នគេសួរថាចេះអក្សរកុំឆ្លើយថាចេះអក្សរឲ្យសោះ
ប្រយ័ត្នគេយកទៅវ៉ៃចោល ហើយកាលនោះគាត់រៀនដល់ថ្នាក់ទី០១ បាក់ខ្ទប់ ។

ពេជរា : គាត់ឈ្មោះអី?

សារឿង : ញឹប សុដាត សព្វថ្ងៃគាត់អភិបាលរងស្រុក ។

ពេជរា : ស្រី?

សារឿង : ស្រី ។ ខ្ញុំគេហៅទៅកាន់ជុំវិញនោះ ខ្ញុំស្មានថាគេឲ្យខ្ញុំចាក់ថ្នាំស្តីកម្រិតមិនមានទេ មិត្តឯង
ទៅដកកាំបិត ដកម៉ែចបាន ។

ពេជរា : កាំបិតធំទេ?

សារឿង : កាំបិតស្នាហ្នឹង ។

ពេជរា : កើតអីអ្នកជម្ងឺហ្នឹង?

សារឿង : គ្រុន ។ គេថាអ្នកនោះសក្តិប៉ុន្មានទេគេរកយកទៅវ៉ៃចោលហើយ គាត់ខ្លួនចិត្តចង់សម្លាប់
ខ្លួនៗគាត់ចាក់នឹងកាំបិត ហើយថាដើង០២ហ្នឹងដកម៉ែចបានហើយវះអាវ ហើយខ្ញុំ
សម្លាប់ដួលនៅនោះហើយ ។ គេបង់យកខ្ញុំទៅវ៉ៃចោលគេថាខ្ញុំខ្លាច ចិត្តតូច ។ ខ្ញុំមិន
និយាយអីទេខ្ញុំសុខចិត្តនៅស្ងៀម ដល់ដឹងខ្លួនឡើងគេក្រាខ្ញុំមកដាក់នៅសាលានេះ ដល់វះរួច
គេយកទៅវិញបាក់ ។ ហើយគេឲ្យខ្ញុំទៅបោកខោអាវដែលប្រលាក់ឈាមហ្នឹង ។

ពេជរា : នៅបានប៉ុន្មានខែ? ប៉ុន្មានឆ្នាំ?

សារឿង : នៅបាន០៧ខែ ។

ពេជរា : នៅហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពេជរា : ការងារពេទ្យមិនធ្វើតែប៉ុណ្ណឹងឬក៏មានអីផ្សេងទៀត?

សារឿង : មិនមានការងារអីទៀតទេ ព្រឹកឡើងចេញទៅបោកកន្តោប លាងដំបៅឲ្យគេចាក់ថ្នាំឲ្យគេ
បង្រៀនចាក់ថ្នាំ ។

ពៅដារ៉ា : មានបង្រៀនចាក់ថ្នាំដែរ?

សារឿន : បាទ! បង្រៀនចាក់ថ្នាំ ឲ្យយកថ្នាំយកអ្នកជម្ងឺលេប បោកខោអាវ ហើយបម្រើបាយទឹក ដល់អ្នកជម្ងឺ ។ ហើយលាចឡើងឲ្យទៅបង្រៀនអាការកម្ម០១ម៉ោង ហើយគេសួរថាអ្នក ណាមិនចេះអក្សរគេឲ្យទៅរៀន ក ខ ។ គេមកសួរថាអ្នកណាមិនចេះអក្សរ? ខ្ញុំលើកដៃ បងខ្ញុំក៏លើកដៃគេឲ្យទៅរៀន០១ម៉ោង ។

ពៅដារ៉ា : អ្នកជម្ងឺច្រើនទេ?

សារឿន : ច្រើន ។

ពៅដារ៉ា : មោតីខាងណាខ្លះអ្នកជម្ងឺហ្នឹង?

សារឿន : មោក្របំតំបន់០៥ជុំគ្នាទៅកន្លែងស្វាយហ្នឹង ។

ពៅដារ៉ា : ពេទ្យហ្នឹងគេហៅពេទ្យអី?

សារឿន : បាទ! គេហៅថាពេទ្យតំបន់ ។

ពៅដារ៉ា : គេហៅមន្ទីរ០១?

សារឿន : បាទ! គេហៅមន្ទីរ០១ ។

ពៅដារ៉ា : អ្នកណាគេប្រធានពេទ្យហ្នឹង?

សារឿន : ឈ្មោះខែ ។

ពៅដារ៉ា : ខែហ្នឹងមោតីណា?

សារឿន : មិនដឹងដែរ ។

ពៅដារ៉ា : ការដែលមិនបោកខោអាវឈាមហ្នឹង មិនទទួលការងារហ្នឹងមកពីណាវិញ?

សារឿន : អគារប្រធានពេទ្យមួយហ្នឹង ។

ពៅដារ៉ា : កាត់ឈ្មោះអី?

សារឿន : បងឆាន ។

ពៅដារ៉ា : ស្រីក៏ប្រុស?

សារឿន : ប្រុស ។

ពៅដារ៉ា : ពេទ្យមានស្រីមានប្រុសដែរ?

សារឿន : មាន ។

ពៅដារ៉ា : អ្នកជម្ងឺភាគច្រើនជាប្រជាជនធម្មតាឬក៏ម៉េច?

សារឿន : បើនៅអគារខ្ញុំប្រជាជនធម្មតានិងយោធា ។

ពោធិ៍វារី : យោគាមោតីខាងណាទៅ?

សារឿង : មោតីខាងណាដែលគេវែក្កា មានរូបស មានគ្រូនចាញ់អីដែលមោដេកពេទ្យហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកណាចោទមីនថាប្លូនយួន?

សារឿង : ប្រធានកង ។ ឃើញខ្ញុំធ្វើការអីចេះតែសួរ តែខ្ញុំមិនដែលនិយាយទេ ឃើញធ្វើការ ពាក់អាវ៉ែដវែន ពេលដោះទៅសស្តុសទៅថាខ្ញុំប្លូនយួន ហើយនាយទីនេះគេថាខ្ញុំហ្នឹងថា នាយ៥០ ខ្លួនគេយកខ្ញុំទៅវែចោលទៀត ។

ពោធិ៍វារី : ហើយការចោទថាជាប្លូនយួនអញ្ចឹងមានការស្រាវជ្រាវមកដល់ដូច្នោះ?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : ម៉ែចបានមីនដឹង?

សារឿង : មានគេប្រាប់ ។

ពោធិ៍វារី : កាលហ្នឹងបើជាប្លូនយួនមែនគេយកទៅវែចោលហើយ?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : មីននៅពេទ្យហ្នឹងរហូតដល់រៀនណាមចូលហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : ហើយរៀនណាមចូលទៅហើយទៅណាទៀត?

សារឿង : រត់មកដូច្នោះ ។

ពោធិ៍វារី : អត់មានទៅតាមខ្មែរក្រហមទេ?

សារឿង : គេនាំទៅដែរ តែខ្ញុំមិនទៅ ។ គេបបួលថាទៅព្យាបាលនៅជ័យដែន ខ្ញុំមិនបានទៅទេមុននឹង ខ្ញុំទៅ ខ្ញុំទៅប្រាប់ម៉ែខ្ញុំសិន ។ គេថាមិត្តទៅៗ អញ្ជើងដល់ខ្ញុំចេញមោរៀនណាមមោដល់នេះ ស្នូលមានជ័យហើយ ។

ពោធិ៍វារី : មោដល់ឃើញកាត់នៅភូមិហ្នឹង?

សារឿង : ម៉ែខ្ញុំទៅច្រូតនៅខាងវាលឈូកពួន ។

ពោធិ៍វារី : ហើយបានជួបកាត់ទេ?

សារឿង : បាន ។

ពោធិ៍វារី : ពេលជួបអញ្ជើងម៉ែមីនមានបាននិយាយប្រាប់ថា នៅក្នុងភូមិពិបាកម៉ែចទេ?

សារឿង : និយាយប្រាប់ ។

ពោធិ៍វារី : ថាម៉ែចខ្លះទៅ?

សារឿង : ហូបបបរហូបកន្លកសព្វគ្រប់ហើយ មើលតែបូន្មំផ្នែកក្បាលជង្គង់អាច ២ នាក់ហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : នៅជាមួយឪពុកម្តាយជាប់ហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : បូនចេញធ្វើការអីកើតនៅ?

សារឿង : ធ្វើកុមារកាប់ដីអីហ្នឹងនៅក្នុងភូមិ ។

ពោធិ៍វារី : តាត្រក់ហ្នឹងនាំម៉ែទៅហ្នឹងតាត់ធ្វើការអីវិញសព្វថ្ងៃ?

សារឿង : ប្រធានឃុំហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : ឃុំណា?

សារឿង : ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមានន័យថាតាត់ធ្វើការនៅនេះផង នៅត្រពាំងថ្មផង?

សារឿង : តាត់អ្នកបញ្ជូនមនុស្សពីនេះទៅ ។

ពោធិ៍វារី : ហើយត្រក់ហ្នឹងតាត់ធ្វើមេឃុំតាំងដើមមេហ្នឹង?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : ពេលបែកម៉េច?

សារឿង : ពេលបែកពួកអ្នកនិរតីចូលមោ ។

ពោធិ៍វារី : ពេលពួកនិរតីចូលមោតាត់ធ្វើមេឃុំដដែល?

សារឿង : អត់ទេ គេយកតាត់ទៅវិចោល ។

ពោធិ៍វារី : តាត្រក់ហ្នឹងយកមនុស្សលុះត្រាមានគេស្នើមនុស្សទៅ?

សារឿង : បាទ! គេត្រូវការកម្លាំងប៉ុន្មានតាត់យកទៅឲ្យគេ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកណាជាអ្នកស្នើ?

សារឿង : មេកងមកពីកន្លែងការដ្ឋាន ។

ពោធិ៍វារី : ការហូបចុកនៅកន្លែងហ្នឹងម៉េចដែរ?

សារឿង : ពួកពេទ្យគេឲ្យស៊ីបបរ បើអ្នកជម្ងឺគេដាំបាយឲ្យហូប ហើយដាំបាយអ្នកជម្ងឺហ្នឹងយកបាយ
អ្នកជម្ងឺហ្នឹងមកស៊ី ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមានតែអត់យកបាយឲ្យអ្នកជម្ងឺហ្នឹងហូបទេ?

សារឿង : ឲ្យ ។ ដូចថាដាំបាយ ០ ៣ ឆ្នាំហ្នឹងសល់ប៉ុន្មានយើងយកស៊ីខ្លួនឯង ហើយអ្នកជម្ងឺស៊ីមិន
ដែលអស់ទេ ។

ពោធិវារ័ : ម្ហូបមានអីខ្លះទៅ?

សារឿង : ជួនកាល១០ថ្ងៃមានសាច់ជ្រូកមកសម្លម្ហូប ហើយមានអាជីវកម្មគេយកត្រីមកឲ្យធ្វើឲ្យអ្នកជម្ងឺហូប ។

ពោធិវារ័ : កាលប្តីឯងហូបបបរជាមួយអី?

សារឿង : ជាមួយត្រី សាច់ដូចតែគ្នាប្តីឯងគ្រាន់ថាវាមិនរាវបបរខាប់ ។

ពោធិវារ័ : ហូបប៉ុន្មានពេលក្នុង០១ថ្ងៃ?

សារឿង : ០២ពេល ត្រីកណ្តាប់ ។

ពោធិវារ័ : អ្នកជម្ងឺអញ្ជឹងដែរ?

សារឿង : បាទ!

ពោធិវារ័ : នៅក្នុងមិនមានអ្នកណាដែលស្លាប់ដោយសារខ្មែរក្រហមចោទថាយួនទេ?

សារឿង : មាន ។

ពោធិវារ័ : មានចាំឈ្មោះទេ?

សារឿង : កូនអ្នកស្ទឹងកំបុតមួយ ។

ពោធិវារ័ : ឈ្មោះអី?

សារឿង : ភ្លេចហើយទៅចល័តជាមួយគ្នាកូនប្តីឯងស្អាតណាស់ស្អុយ ហើយគេវែម្តាយចោលនៅភូមិហើយគេមកតាមយកកូនទៀត ។

ពោធិវារ័ : អញ្ជឹងមានន័យថាម្តាយប្តីឯងគេចោទថាយួនដែរ?

សារឿង : បាទ! ហើយខ្ញុំសួរគ្នាឯងថា ម៉ែមិនប្តីឯងកូនយួនបានគេយកម៉ែទៅវែចោល ហើយខ្ញុំថាលបនិយាយប្រយ័ត្នគេយកអស់គ្នាទៅវែចោលទៀត ។

ពោធិវារ័ : ប្តីឯងនៅពេលដែលលើកទំបន់នៅស្រះប្តីឯង?

សារឿង : បាទ! ហើយអាងត្រពាំងថ្មខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំមិនបានទៅទេ ។

ពោធិវារ័ : មិនថាមាន០៣ស្រទាប់ អ្នកលើប្តីឯងម៉េច?

សារឿង : គេថាពួកសាកដឹកមី ។

ពោធិវារ័ : គេសម្លាប់ចោលទាំងអស់ហ្នឹង?

សារឿង : បាទ! ដូចថាមេភូមិអីប្តីឯងគេយកទៅវែចោលហើយ ។

ពោធិវារ័ : នៅក្នុងភូមិមិនអញ្ជឹងដែរ?

សារឿង : ដូចគ្នា ។ ឲ្យតែជាប់និទ្ទាការទាហានក៏ដោយ មេភូមិក៏ដោយយកទៅវែចោលទាំងអស់ ។

ពោធិ៍វារី : នៅសម័យហ្នឹងម៉ីនមានធ្លាប់ដឹងពីអាត្មាត្រូវពាំនាំឬហ្នឹងដែរទេ?

សារឿង : ឮ ។

ពោធិ៍វារី : គ្រាន់ថាមិនដែលបានទៅលើក?

សារឿង : បាទ!

ពោធិ៍វារី : ក្រោយមោម៉ីនមានដឹងថាហ្វាយស្រុកព្រះនេត្រពោះអ្នកណា? ឈ្មោះអីទេ?

សារឿង : មិនស្គាល់ទេ ។

ពោធិ៍វារី : នៅពេលមានធ្លាប់ឮនិយាយទេ?

សារឿង : អត់ទេ ។

ពោធិ៍វារី : ម៉ីនមានអីចង់បន្ថែមទេ?

សារឿង : មិនមានទេ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជើញខ្ញុំអរគុណអ្នកម៉ីនច្រើនដែលបានផ្តល់បទសម្ភាស ។